

публицисти — всичко това е било дълбоко задушевно, трогателно, съчувствено, топло за българската душа.

Въ Петербургъ делегатитъ почватъ своитъ посещения отъ канцлера князь Горчаковъ. При разговора съ него присъствували помощникътъ му Гирсъ и съветникътъ на външното министерство баронъ Жомини. Стариятъ, но живъ, бодъръ и симпатиченъ руски първи министъръ съвсемъ фамилярно и весело заговорилъ съ делегатитъ, като имъ казалъ, че за тѣхъ и тѣхната мисия той е уведоменъ отъ генерала Игнатиева, че тѣ съ посещенията си, дето сж ходили съ целъ да разполагатъ правителствата на всички западни сили, сж изпълнили една голѣма длъжностъ къмъ отечеството си. Задачата имъ въ Русия е много проста, българското дѣло е спечелено тука; цѣла Русия заедно съ императора е за България. Рускиятъ императоръ по Божия промисълъ и по предание е покровителъ на всички безъ разлика християнски народонаселения, а не само на славянитъ. Добре да знаятъ това всички. За това свидетелствува и историята. Русия нѣма да се отклони отъ този пътъ. Предъ видъ на увѣреността за едно близко автономно управление, Горчаковъ искалъ да знае, нѣма ли между българския народъ нѣкой съ изискванитъ качества, за да стане главенъ управителъ на автономна България... Делегатитъ изтъкнали, че той трѣбва да бѣде единъ европеецъ, християнинъ. На настоятелнитъ питання, нѣма ли такъвъ българинъ, тѣ произнесли името на Гаврилъ Кръстевичъ, за когото Горчаковъ казалъ, че има добри сведения, обаче той знае, че християнитъ на турска служба се развалятъ; а, при това, трѣбва той да е богатъ и самостоятеленъ, независимъ човѣкъ. И Горчаковъ сключилъ думитъ си така: „бждете въ всѣки случай спокойни. Нека по-напредъ се създаде България, и тя ще се създаде, както се надѣвамъ, тогава ще видимъ, кой ще ѝ бѣде управителъ“.

*

На 11—23 дек. 1876 г. българскитъ делегати преживѣли най-знаменития презъ цѣлата имъ мисия день. За тѣхъ това е билъ день великъ, тържественъ, исторически.

Тѣ били приети отъ Императора въ Зимния дворецъ.

Ето какъ описва М. Балабановъ това представяне предъ Царя.

„Часа на единъ ние бѣхме въ Зимния дворецъ. Тамъ ни въведоха въ единъ голѣмъ и великолепенъ салонъ, дето имаше събрани голѣмо число високопоставени военни и граждански лица. Десетина минути следъ това дохожда единъ генералъ-адютантъ,